Nr. 11. 1931.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedynczego numeru **30 groszy**.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36
Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 14 marca 1931 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 9 lutego 1931 r.

w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: „W. Fitzner" Sp. z ogr. odp. Fabryka Kotłów w Siemianowicach, Sp. Akc. „Ferrum" w Katowicach II, huta „Laura" w Siemianowicach, huta „Bismarck i Falva" w Wielkich Hajdukach, huta „Hubertus" w Łagiewnikach, huta „Marta" w Katowicach, huta „Baildon" w Katowicach, huta „Królewska w Królewskiej Hucie, huta „Silesia" w Paruszowcu, huty „Zjednoczona Królewska i Laura" w Królewskiej Hucie, „Zakłady Hohenlohego" w Wełnowcu, „Rybnicka Fabryka Maszyn w Rybniku, „Fitznerowska Fabryka Śrub i Nitów" w Siemianowicach, „Elevator" Fabryka Maszyn, Odlewnia Stali i Konstrukcyj Żelaznych S. A. w Katowicach, Fabryka Maszyn „Transport" w Wielkich Hajdukach, „Godulla" Sp. Akc.—Szyb Godulla w Hebziu, „Godulla" Sp. Akc.—Szyb „Gotthard" w Chebziu, „Gótobur" Górnośląskie Tow. Budowy Rurociągów — Sp. z ogr. odp. w Tarnowskich Górach, „Giesche" — Fabryka Porcelany Sp. Akc. w Katowicach II, „Smoschewer i Sp". — Sp. z ogr. odp. — Tow. dla Przemysłu Kolejowego w Katowicach, „Polskie Tow. Elektryczne" Sp. Akc. w Katowicach.

Na podstawie art. 3-go ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu bezrobocia zarządzam co następuje:

§ 1. Przyznaje się w okresie od dnia 1 do 31 października 1930 r. prawo do zasiłków tym częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy:

1) „W. Fitzner" Sp. z ogr. odp.—Fabryka Kotłów w Siemianowicach,
2) Sp. Akc. „Ferrum" w Katowicach II,
3) huta „Laura" w Siemianowicach,
4) huta „Bismarck i Falva" w Wielkich Hajdukach,
5) huta „Hubertus" w Łagiewnikach,
6) huta „Marta" w Katowicach,
7) huta „Baildon" w Katowicach,
8) huta „Królewska" w Królewskiej Hucie,
9) huta „Silesia" w Paruszowcu,
10) huty „Zjednoczona Królewska i Laura" w Królewskiej Hucie,
11) „Zakłady Hohenlohego" w Wełnowcu,
12) „Rybnicka Fabryka Maszyn" w Rybniku,
13) „Fitznerowska Fabryka Śrub i Nitów" w Siemianowicach,
14) „Elevator" Fabryka Maszyn, Odlewnia Stali i Konstrukcyj Żelaznych S. A. w Katowicach,
15) Fabryka Maszyn „Transport" w Wielkich Hajdukach,
16) „Godulla" Sp. Akc. — Szyb Godulla w Chebziu,
17) „Godulla" Sp. Akc. — Szyb „Gotthard w Chebziu,
18) „Gótobur" Górnośląskie Tow. Budowy

Rurociągów — Sp. z ogr. odp. w Tarnowskich Górach,

19) „Giesche" Fabryka Porcelany Sp. Akc. w Katowicach II,

20) „Smoschewer i Sp." — Sp. z ogr. odp. — Tow. dla Przemysłu Kolejowego w Katowicach,

21) „Polskie Tow. Elektryczne" Sp. Akc. w Katowicach,

których zarobek tygodniowy nie przekracza z powodu ograniczenia produkcji pełnego umówionego zarobku za 1, bądź 2, bądź 3 dni pracy.

Wysokość zasiłku dla tej kategorji robotników określi, stosownie do ustępu 2-go art. 3-go ustawy z dnia 18 lipca 1924 r., Zarząd Główny Funduszu Bezrobocia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. Hubicki.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rz. Pol. Nr. 14, z dnia 23 lutego 1931 r.)

Obwieszczenia urzędowe.

OBWIESZCZENIE.
Ministra Poczt i Telegrafów

z dnia 21 stycznia 1931 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 3 czerwca 1924 roku o poczcie, telegrafie i telefonie.

(Ciąg dalszy z N-ru 10-go)

Warunki te zawierać będą ordynacje: pocztowa, telegraficzna i telefoniczna.

Prawa abonentów państwowych urządzeń telefonicznych mogą być cedowane na osoby trzecie tylko w wypadkach i pod warunkami, które określi Minister Poczt i Telegrafów.

Osoby fizyczne lub prawne, które otrzymają koncesję lub zezwolenie na urządzenia telegraficzne lub telefoniczne w myśl art. 8 niniejszej ustawy, obowiązane są przez cały czas trwania koncesji lub zezwolenia uiszczać za używanie lub eksploatowanie urządzeń opłatę, której wysokość oznacza Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Minister Poczt i Telegrafów władny jest zwalniać z tych opłat instytucje naukowe i osoby, pracujące naukowo.

Art. 18.

Każdy ma prawo do korzystania z urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych państwowych i koncesjonowanych, przeznaczonych do powszechnego użytku, pod warunkami, określonemi w ordynacjach pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, względnie w dokumentach koncesyjnych.

Prywatny ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny może być rozporządzeniem Rady Ministrów czasowo wstrzymany lub ograniczony na całym obszarze Państwa lub na jego części.

Art. 19.

Kolejowe urzędy telegraficzne wykonywują pomocniczo służbę telegraficzną nadawczą i oddawczą w zakresie płatnych telegramów państwowych i prywatnych, o ile to ze względu na techniczne urządzenia i ich obsługę jest możliwe bez uszczerbku dla ruchu kolejowego.

Warunki wykonywania tej służby określi rozporządzenie, które wyda Minister Poczt i Telegrafów wspólnie z Ministrem Komunikacji.

Art. 20.

Należytości pocztowe, telegraficzne i telefoniczne z tytułu niezapłaconego lub niedopłaconego porta i innych opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych ściągane być mogą w drodze administracyjnej na zasadach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

Art. 21.

Minister Poczt i Telegrafów ma wyłączne prawo wydawania znaczków pocztowych, nadruków pocztowych, nalepek i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych oraz oznaczenia ich wartości.

Nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne mogą być wydawane przez osoby prywatne tylko dla własnego użytku, za zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów.

Wytwarzanie, sprzedaż i rozpowszechnianie znaczków, nadruków, nalepek i druków, naśladujących znaczki pocztowe, nadruki pocztowe, nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w ten sposób, że mogłyby być uważane za wydane przez zarządy pocztowe, jest wzbronione.

Pod względem ochrony prawnej znaczki, nalepki, nadruki, pocztowe, wydane przez zarządy pocztowe zagraniczne, traktowane są narówni ze znaczkami, nalepkami i nadrukami pocztowemi krajowemi.

(Ciąg dalszy nastąpi)

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 12 z dnia 14. II. 1931 r.)

Komunikaty.

PODATEK KOMUNALNY OD PLACÓW BUDOWLANYCH.

Grunty miejskie, niepołożone przy istniejących już ulicach lub placach, mogą być pociągnięte pod podatek komunalny, przewidziany w art. 3 p. 4 śląskiej ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Śl. poz. 30 ex 1926), o ile przez pociągnięcie linji regulacyjnej ulic i placów uzyskały charakter placów budowlanych.

Wyrok z dnia 5 grudnia 1930 r. Liczba Rej. 2723/29.

Na zasadzie statutu miejscowego w przedmiocie poboru podatku od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linji regulacyjnych ulic i placów z 8|15 lipca 1926, wymierzył Magistrat m. Tarnowskie Góry K., właścicielowi placu przy ulicy Łukasika w Tarnowskich Górach, od tego placu podatek za rok 1928|29 i za cały kwartał czwarty roku 1927 w łącznej kwocie 247.50 zł., a sprzeciw jego przeciw temu wymiarowi podatkowemu oddalił rezolucją z dnia 26 listopada 1928 r.

Uwzględniając skargę J, uwolnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 13 lutego 1929 wymienionego od powyższego podatku, ponieważ w myśl postanowień statutu pozwanej gminy w przedmiocie wymiaru podatku od placów budowlanych decydującym momentem, od którego zależnym jest wymiar podatku spornego, jest, iżby odnośny grunt istotnie wykazał charakter placu budowlanego, ten charakter zaś uzyskuje nieruchomość niezabudowana przez przeciągnięcie linji, regulujących ulice i place, co w tym wypadku nie zachodzi.

Przeciw temu wyrokowi wniosła Gmina miasta Tarnowskie Góry rewizję do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w której zarzuca mylne zastosowanie względnie mylną interpretację § 1 powołanego statutu podatkowego, wywodząc, że przepis ten rozróżnia dwie grupy placów i gruntów; place budowlane, jako takie, ze stałym charakterem placów budowlanych, oraz grunta, przez które przez pociągnięcie linji regulujących ulice i place dopiero taki charakter placu budowlanago uzyskują.

Plac powoda przy ulicy Łukasika posiada zdaniem pozwanej gminy z natury rzeczy charakter placu budowlanego, co wynika zarówno z jego położenia w środku miasta, jak i ze sposobu jego zabudowania oraz ceny, jaką powód za ten plac w roku 1925 zapłacił, a która wynosiła około 56.000 zł. za morgę, co odpowiada cenom handlowym za place budowlane, podczas, gdy za morgę gruntu ornego lub ogrodu płaciło się tylho 500 zł. Pozatem wywodzi pismo rewizyjne, że powód sam uważał sporny plac za plac budowlany, gdyż twierdząc, że zamierza go zabudować i rozparcelować, przedłożył pozwanej plan parcelacyjny i projekt ulic i wniósł prosbę o ustalenie planu regulacyjnego, a w części nawet go sam zabudował.

Wobec tego uważa pozwana że dla uznania spornego placu za plac budowlany obojętne jest, czy pociągnięto linję regulującą ulice i place.

Wreszcie przedłożyła pozwana odpis uchwały Magistratu z 9 lutego 1928, mocą której postanowił na zasadzie statutu miejscowego z 10 maja 1911 r. o zakładaniu i zmianach ulic i placów w mieście Tarnowskie Góry i założyć projektowane ulice położone przy nieruchomości powoda.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

Jak wynika zarówno z tytułu cytowanego na wstępie statutu podatkowego pozwanej gminy, jakoteż z brzmienia jego § 1, podlegają podatkowi na rzecz tej gminy zgodnie zresztą z postanowieniem p. 4 art. 3 ustawy śląskiej o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 14 kwietnia 1924 (Dz. U. Śl. poz. 30 ex 1926): „place budowlane oraz grunta, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcia linji regulacyjnych ulic i placów".

Słusznie zatem wywodzi pismo rewizyjne, że statut ten odróżnia place, które określa jako place budowlane od gruntów, które nie będąc a priori placami budowlanemi, uzyskują jednak charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linji regulujących ulice i place z czego wynika, że podatkowi na rzecz gminy podlegają wszystkie place budowlane, inne zaś grunta w mieście tylko wówczas, gdy przez pociągnięcie linji regulacyjnych uzyskały charakter placów budowlanych.

Ponieważ ani statut podatkowy, ani ustawa o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, na której się ten statut opiera, nie określają bliżej pojęcia placów budowlanych, należy pojęcie to przyjąć w zwyczajnem i potocznem znaczeniu, a więc w znaczeniu parcel budowlanych t. j. placów, które ze względu na swe położenie przy istniejących już ulicach lub placach, wartość handlowa i względy na racjonalne jej wyzyskanie i t. p. uważać należy za przeznaczone pod budowę domów, fabryk oraz innych budowli.

Skoro więc zaczepiony wyrok tej kwestji spornej między stronami nie badał, a oparł się wyłącznie na tem, że plac, o który chodzi, nie jest zabudowany i że nie pociągnięto na nim linji regulacyjnych ulic i placów, przyjął Najwyższy Trybunał Administracyjny, że błędnie zastosowano w nim cytowany przepis § 1 statutu pozwanej gminy, wobec czego należało wyrok ten uchylić.

(Przedruk z tygodnika „Samorząd" Nr. 6 z dnia 8 lutego 1931 r.)

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

305 (art. 90). Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 24 października 1930 r. L. Rej. 2712|28, ustalił tezę, zgodną z tą, która została wypowiedziana w wykładni Nr. 188, ogłoszonej w Nr. Nr. 32 — 33 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1928.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 5 września 1930 r. L. Rej. 2310|28 ustalił, że pokwitowanie, którem adwokat potwierdza odbiór pewnej kwoty tytułem honorarjum adwokackiego, podlega opłacie według zasad, podanych w ustępie drugim art. 90 u. o. s. W motywach tego wyroku Najwyższy Trybunał Administracyjny, nawiązując do wyrażonego w skardze zapatrywania, iż pokwitowanie, o którem mowa, jest wolne od opłaty stemplowej na mocy punktu 6 art. 137 u. o. s. oraz do faktu, że adwokat, który w konkretnym przypadku sporządził pokwitowanie, ma siedzibę na obszarze b. dzielnicy pruskiej, ustalił co następuje:

Z ordynacji adwokackiej, t. j. z postanowień ustawy z 18 lipca 1924 r. o adwokaturze w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu, oraz na górnośląskiej części okręgu Sądu Apelacyjnego w Katowicach (Dz. U. R. P., poz. 755) wynika że adwokat wykonuje nie urząd, lecz zawód adwokacki, na podstawie którego uprawniony jest w myśl § 26 cytowanej ustawy do prowadzenia obrony, do występowania jako doradca i do zastępowania stron w postępowaniu karnem, cywilnem i upadłościowem. § 30 mówi, iż adwokat, któremu strona chce powierzyć czynności w zakres jego zawodu wchodzące, jest obowiązany, o ile nie chce przyjąć polecenia, — dać bezzwłocznie odmowną odpowiedź. Już z tego postanowienia wypływa jasno, że świadczenia adwokata nie polegają na ustawowym przymusie, co jest właśnie istotnym wymogiem art. 137 p. 6 ustawy o opłatach stemplowych, lecz na dobrowolnej umowie, co znajduje także potwierdzenie w §§ 32 a. i 49 p. 3 ustawy. Jeśli tedy, jak z przytoczonych przepisów ordynacji adwokackiej wynika, adwokat pozostaje wobec klijenta w stosunku umownym, to czynności jego, polegające na umownem oddawaniu usług, wyszczególnionych w cyt. § 26 ust., nie mają charakteru publiczno-prawnego, lecz charakter prywatno prawny, a tego charakteru nie mogą zmienić okoliczności, iż adwokat występuje w sądzie na mocy osobnego dopuszczenia do wykonywania zawodu, że składa przysięgę, podlega ustawie dyscyplinarnej i pobiera wynagrodzenie według taryfy. Przez powyższe postanowienia bowiem chciał ustawodawca sam zawód adwokacki poddać specjalnym kautelom, a to tak dlatego, by podnieść powagę stanu adwokackiego, jak i by ochronić strony, potrzebujące i poszukujące obrony prawniczej, przed możliwemi nadużyciami ze strony jednostek, nie przysposobionych fachowo i nie stojących na odpowiednim poziomie moralnym i dlatego wprowadził szczególną selekcję, dopuszczając do wykonywania zawodu tylko należycie przygotowane jednostki, żądając ponadto złożenia przysięgi, wprowadzając odpowiedzialność dyscyplinarną, a wreszcie ograniczając taryfą dowolność w pobieraniu należytości za świadczone usługi.

Słusznie więc przyjęła władza pozwana, iż dane pokwitowanie, jako pismo, stwierdzające wykonanie prywatno-prawnej umowy o świadczenie usług, wymienionej w art. 90 cytowanej ustawy o opłatach stemplowych, podlega opłacie w myśl ustępu 2 powołanego art. 90 w związku z art. 72 ust. 2 ustawy (L D. V. 10030|6|30).

(Przedruk z Dziennika Urzęd. Min. Skarbu Nr. 4 z dnia 10. II. 1931 r.)

Magistratowi w Mysłowicach oraz poszczególnym Urzędom gminnym przypominamy odnowienie abonamentu „Gazety Urzędowej" za II kwartał 1931 roku tak własnego jak poszczególnych zapisanych w danej gminie prenumeratorów.

Przy tej sposobności ponownie prosimy o zainteresowanie się rozpowszechnianiem „Gazety Urzędowej", którą z obowiązku powinien abonować każdy przemysłowiec, kupiec, rzemieślnik, restaurator i właściciel domu, aby być stale informowanym o wszystkich aktualnych ustawach, zarządzeniach władz i t. t. p.

W ostatecznym terminie do dnia 25 marca należy nadesłać do Administracji „Gazety Urzędowej" dokładne zapotrzebowanie na II kwartał 1931 r. z podaniem ilości egzemplarzy potrzebnej dla każdej gminy razem z zapisanymi prenumeratorami, celem ustalenia nakładu Gazety.

Administracja Gazety Urzędowej.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.